

Nr 36.

Av herr **Andersson** i Härklättan, *om viss ändring i gällande bestämmelser om avlöning för tjänstemän vid Trollhätte kraftverk.*

Kungl. lönereglerykommittén hade i sitt till 1913 års Riksdag inlämnade och av densamma godkända förslag till avlöningsreglemente för statens vattenfallsverk upptagit de så kallade telefonvakterna vid kraftstationen under klass nr 23 med en begynnelseavlöning av 900 kronor jämte hyresbidrag efter 25 % av lönen, vartill för telefonvakt, som utför mer kvalificerat arbete, skulle tillkomma på extra stat ett arvode av 300 kronor.

Det vore för dessa telefonvakter, i vilkas åligganden det mera kvalificerade arbetet är det väsentligaste, en fördel av såväl ekonomisk som social art, om sistnämnda arbetsersättning komme att uppföras på ordinarie stat, ekonomisk i det avseendet att de därigenom komme i åtnjutande av högre hyresbidrag, ålderstillägg och pension, social så till vida att de bleve inräknade i högre tjänsteklass än som vederborts.

Som ovan antytts är de så kallade telefonvakternas arbete ingalunda av enklaste slag och det torde väl i någon mån bero på benämningen »vakt», att deras befattning klassificerats såsom skett.

Arbetet består i uppritande och uträknande av belastningskurvor, även den under dygnet genererade och levererade energien och dess uppdelning på de olika huvudlinjerna, förande av sammandragsrapporter, uppsättande av månads- och årsstatistik över såväl stora kraftstationen som småstationerna i Trollhättan, dessutom förekommer en hel del andra skrivgöromål, såsom sammanställningar över driftsavbrott, förande av stolpböcker m. m., så att skriv- och räknegöromålen upptaga den allra största delen av arbetstiden, som utgår med 8 timmar i följd.

Man bör ock lägga märke till den skärpta uppmärksamhet, sagda arbete måste kräva, då den arbetande samtidigt nödgas passa en telefonväxel och var tredje vecka fullgöra sitt arbete nattetid.

Att i avlönings och andra avseenden jämnställa dessa platser med vakt-tjänster kan icke vara rättvist, och det torde bero på en ordets makt över tanken, att de deklassificerats, som skett i lönerogleringskommitténs förslag. Hade icke den vilseledande titeln förelegat, hade säkerligen dessa kontors-platser blivit upptagna i en annan klass i förslaget.

Kommittén talar i sitt betänkande om att dessa tjänstemän, om de ej ansåges längre lämpliga för detta arbete, skulle återgå till vanlig vakttjänst vid telefon; någon annan tjänstgöring som vakt vid telefon, än den nämnda, finnes emellertid icke vid verket. Kommitténs åsikt att det vore förmånligt, att på det föreslagna sättet få en del skrivgöromål utfört mot billigt arvode, kommer kanske icke att hålla streck i framtiden, då man icke alltid kan räkna på kvalificerad arbetskraft till vakttjänster. Av vad härom sagts framgår även att befattningarna äro av synnerligen ansvarsfull och uppsplitande art; tager man därtill i betraktande att tjänstetiden är 56 timmar i veckan, med tjänstgöringstiden var tredje vecka förlagd till natten, samt att telefonvakterna vid frisöndagarna måste vikariera för varandra, får man medgiva, att de för dem föreslagna förmånerna äro i förhållande till andra tjänstemäns väl snävt tilltagna. Att beaktas förtjänar även att levnadskostnaderna i anledning av tjänstgörings-tiderna ena veckan 6 f. m.—2 e. m., andra 2—10 e. m. och tredje veckan 10 e. m.—6 f. m. ställa sig jämförelsevis dryga, de växlande måltidstim-marna försvåra hemlivet, och natttjänstgöringen nödvändiggör ett ensamt, tyst rum för vila under dagarna.

Att under sådana förhållanden kunna bilda eget hem utan bättre av-löningsförmåner än de fastställda låter icke gärna tänka sig, allra minst då vakterna när som helst kunna riskera att förlora det lösa arvodet på 300 kronor.

I förhoppning att Riksdagen måtte beakta ovan anförda skäl, får jag härmed vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta sådan ändring i 1913 års Riksdags beslut angående lönerogleringen vid Trollhättans kraftverk, att befattningen Vakt, nu upptagen under klass 23, måtte under mot arbetet svarande be-teckning upptagas under klass 19.

Stockholm i januari 1914.

Axel Andersson.